

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: A. H.**, zastoupen Mgr. Radomírem Bašnárem, advokátem, se sídlem Joštova 4, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2005, č. j. OAM – 553/VL – 20 – K03 – 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 12. 2005, č. j. 30 Az 54/2005 – 26,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž stěžovateli nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“), a bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahují ani překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti jednak namítá, že oproti názoru soudu má za to, že důvody, které ho vedly k odchodu z vlasti a podání žádosti o azyl, jsou dostatečné pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 12 a § 14 zákona o azylu. Důvodem odchodu stěžovatele z vlasti byly obavy o jeho život a život rodiny, neboť byl urážen a slovně napadán svými sousedy pro své postoje v průběhu prezidentských voleb v roce 2004. Tento důvod je možné subsumovat pod důvod kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vedle toho stěžovatel namítá, že správní orgán zásadně porušil ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, neboť mu nedal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a že se dopustil porušení ustanovení § 47 odst. 5 téhož zákona, které však blíže neosvětluje. Pouze odkázal na obsah své žaloby. Tyto důvody by bylo lze subsumovat pod důvod kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Jak ovšem vyplývá z obsahu žaloby, na niž ostatně stěžovatel sám odkazuje, jde o důvody, které stěžovatel mohl uplatnit již v řízení o žalobě,

avšak neučinil tak. Nejvyšší správní soud proto v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. k těmto námitkám stěžovatele nepřihlíží a za řádně uplatněný kasační důvod považuje toliko námitku první. Z hlediska tohoto důvodu považuje Nejvyšší správní soud kasační stížnost za přípustnou.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typech případů:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačním důvodem zakotveným v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítá, že rozsudek krajského soudu je stížen vadou nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel namítá, že byly u něho dány důvody udělení azylu podle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu, byl-li slovně napadán svými sousedy pro postoje, resp. preference, projevované v průběhu prezidentských voleb v roce 2004. K těmto důvodům kasační stížnosti ve vztahu k důvodu zamítnutí stěžovatelovy žádosti o azyl žalovaným Nejvyšší správní soud v první řadě podotýká, že důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 a § 14 mohou být splněny toliko alternativně, nikoliv kumulativně (srovnej ustanovení § 14 zákona o azylu, které výslovně uvádí: „*Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany **nebude zjištěn** důvod pro udělení mezinárodní ochrany **podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu***“.). Namítá-li

stěžovatel, že podle svého přesvědčení opustil svou vlast z důvodů, které naplňují jak předpoklady pro udělení azylu podle § 12, tak podle § 14 zákona o azylu, nelze než jeho námitku považovat za vnitřně rozpornou a nelogickou. I kdyby Nejvyšší správní soud ovšem od této skutečnosti odhlédl a předpokládal, že stěžovatel míní, že primárně podle jeho názoru jsou jím uváděné důvody opuštění Ukrajiny azylovými důvody ve smyslu § 12, případně, pokud nikoliv, rozhodně důvody humanitárními ve smyslu § 14 zákona o azylu, musí konstatovat, že otázkou azylové relevance vyhrůžek ze strany soukromých osob ve smyslu § 12 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud vyslovil již ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, (www.nssoud.cz). Ze závěrů, jež byly v tomto rozsudku vysloveny, vycházel Nejvyšší správní soud rovněž při posuzování útoků spoluobčanů na osobu činnou v předvolební kampani (např. rozsudek ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Azs 45/2006 - 52). Pokud jde o rozhodování správního orgánu o udělení azylu z humanitárních důvodů, dává dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky rovněž dosavadní judikatura správních soudů, za všechny buďte jmenovány např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48 (www.nssoud.cz), či rozsudek ze dne 29. 6. 2006, č. j. 6 Azs 5/2006 - 46 (www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu